

Така българскитѣ нови войски завладѣли Старопланинскитѣ проходи и тръгнали къмъ Дунава, дето изпждили или пленили гърцитѣ почти въ всички градове. Българи и власи се сближили, сприятелили се и свързали съюзъ. Много влашки войници и войводи постъпили въ българскитѣ освободителни отряди.

Византийскиятъ императоръ Исакъ Ангелъ силно се изплашилъ. Той събралъ голѣма войска, миналъ презъ Стара планина и заелъ Преславъ. Целта му била да заобиколи отъ северъ Търново и да обсади възстаналитѣ братя. Българскитѣ родолюбци догадили намѣрението на императора, та, за да избѣгнатъ обсадата, съ голѣма часть отъ войската си минали Дунава. Въ Влашко тѣ се приготвили по-добре. Къмъ българскитѣ възстаници се присъединили власи, кумани, руси и други доброволци.

Ала императоръ Исакъ Ангелъ скоро се завърналъ въ Цариградъ, дето ималъ голѣми противници за престола. Той искалъ да се прослави като победителъ на българскитѣ възстаници, та казалъ, че смирилъ възстанието и наредилъ тридневни тържества.

Радостта му обаче излѣзла напраздно. На другата година братята Асѣновци минали отъ Влашко въ България и очистили всички грѣцки власти. Тѣ поправили старитѣ и издигнали нови крепости по градоветѣ и по балканскитѣ проходи.

Българитѣ въ Тракия и Македония, щомъ чули за сполуката на Асѣновци, веднага се размърдали. Асѣновиятъ роднина Добромиръ Стрезъ отишълъ въ Вардаръ и сполучилъ да образува свое княжество въ крепостта Просѣкъ (Демиръ капия).

Исакъ Ангелъ потеглилъ наново противъ Бъл-